

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **S. V.**,

narozeného X, státního příslušníka Ukrajiny,
zastoupeného advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie ČR**,

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2017, č. j. CPR-29461-22/ČJ-2016-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 11. 12. 2017 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž

žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 4. 4. 2017, č. j. KRPS-228871-39/ČJ-2016-010023-SV, o správním vyhoštění žalobce, kterým mu bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 6 měsíců.

2. Žalobce uvedl, že primární pochybení ve vztahu k zákonnosti celého procesu a rozhodnutí orgánu I. stupně spatřuje ve skutečnosti, že správní orgán náležitě nezjistil skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který představuje základní vodítko pro postup správních orgánů v každém konkrétním případě. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, za které lze bez pochyby považovat i řízení o správním vyhoštění, navíc přistupuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána (viz § 50 odst. 3 správního řádu). V projednávané věci dle žalobce správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Mimo porušení výše uvedené povinnosti, jak blíže osvětlí žalobce níže, došlo v této souvislosti i k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala, zde tedy především žalobce.
3. Žalobce namítl, že žalovaný neodstranil pochybení, která mu byla vytknuta soudem ve zrušujícím rozsudku, respektive ve snaze napravit svá předchozí pochybení učinil závěry, které sice podporují jeho názor o nelegálním výkonu práce, avšak nerespektují zjištěné skutečnosti ani závěry Krajského soudu v Praze, který žalovanému vytkl nesrozumitelnost předchozího rozhodnutí. Žalovaný, pokud se týká charakteru vykonávané činnosti, respektive tedy toho, pro který subjekt žalobce na území ČR vykonával svou činnost, ignoruje skutkové zjištění a zcela nekriticky přijímá závěry orgánu I. stupně. Žalobce má za to, že měl veškeré doklady řádně vyřízené, na území ČR byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, a ačkoliv pracoval u jiné firmy, tak stále pracoval pro svého polského zaměstnavatele, který mu rovněž poskytoval mzdu. O tom ostatně svědčí, že polský zaměstnavatel prostřednictvím svého zmocněnce D. S. kontroloval na území ČR výkon činnosti žalobce, že byl nástup ohlášen úřadu práce a že svědek A. ve výpovědi potvrdil, že na místě byli přítomni předáci polské společnosti, kteří kontrolovali činnost ukrajinských pracovníků polské společnosti. Žalobce tudíž setrval na námitkách vznesených proti předchozímu rozhodnutí žalovaného, neboť znovu zcela nesprávně posoudil charakter žalobcem vykonávané činnosti, kterou bylo přeshraniční poskytování služeb, jak plyne z provedených důkazů, a naopak závěry žalovaného, že se jedná o skryté poskytnutí pracovní síly, nemají oporu v provedeném dokazování.
4. Žalobce dále namítl, že v daném případě nejsou splněny podmínky pro vedení samotného řízení o správním vyhoštění, natož pak vydání rozhodnutí ve věci, neboť má platné pobytové oprávnění na území Polska, přičemž toto pobytové oprávnění mu rovněž umožňuje výkon zaměstnání. Žalobce byl zajištěn při práci na území České

republiky, kde však dle svého názoru pracoval v souladu se zákonem, protože pro výkon své činnosti na území ČR nepotřeboval povolení k zaměstnání, neboť byl na území ČR vyslán svým zahraničním zaměstnavatelem. Žalobce uvedl, že je zaměstnancem polské společnosti, což bylo jednoznačně prokázáno listinnými důkazy. Společnost zaměstnávající účastníka řízení byla najata k provedení díla na území České republiky. Princip volného pohybu služeb mimo jiné umožňuje, aby právnické osoby, které jsou usazeny v jednom členském státě, dočasně nabízely a poskytovaly služby v jiném členském státě Evropské unie. Tyto závěry potvrzuje správní orgán, který v podstatě definuje tyto limity totožně jako žalobce, respektive tedy jeho právní zástupce. Tedy zaměstnavatel žalobce zcela v souladu s evropskou legislativou získává zakázky v rámci své podnikatelské činnosti, a to na celém území EU, tedy i v České republice. Tento zaměstnavatel zcela logicky a v souladu s platnou legislativou, platnou i na území ČR, plní tyto své zakázky prostřednictvím zaměstnanců v pracovním poměru, mezi něž patří i žalobce.

5. K argumentu žalovaného, že doloženými doklady je obcházen zákon, protože žalobce na území Polska nevykonával žádnou činnost, žalobce uvedl, že se jedná o pouhé dojmy oprávněné úřední osoby bez legálního podkladu. Zaměstnavatel žalobce sice realizoval svou zakázku přes několik subjektů, avšak to je zejména ve stavebnictví zcela běžná praktika, kdy každý ze subjektů podílejících se na realizaci plní pouze část zakázky. Na základě smluv mezi subjekty pak probíhají práce, kdy samozřejmě i zaměstnavatel účastníka řízení pracuje pro konečného odběratele, avšak sám na vlastní odpovědnost, přičemž řetězení smluvních vztahů na tomto faktu nic nemění, stejně jako na skutečnosti, že se jedná o zcela legální obchodní praktiku, pokud zaměstnavatel zaměstnává cizince v souladu s právními předpisy, což se v daném případě rovněž dělo, neboť žalobce měl platné pracovní povolení pro EU a jeho činnost na území ČR byla řádně ohlášena úřadu práce.
6. Žalobce dále namítl, že je pouhým zaměstnancem svého polského zaměstnavatele a nevybírá si, kde bude působit. Ze strany zaměstnavatele je mu přidělen pracovní úkol, který je žalobce z důvodu povinnosti řídit se pokyny zaměstnavatele, povinen vyplnit. Nadto s přihlédnutím ke složitosti této problematiky, je třeba přihlédnout k tomu, že žalobce je prostým dělníkem, práva neznalým. Získal povolení k pobytu na území Polska, které jej opravňuje i výkonu závislé práce, který si našel v Polsku zaměstnání a splnil všechny požadavky, které jsou na jeho osobu právním řádem kladeny. Zaměstnavatel jej poslal vykonávat práci na svou zakázku, a tudíž pokud došlo k porušení povinností, nelze je přičítat k tíži žalobce. K tomu žalobce dodal, že smlouvy byly uzavřeny v češtině a polštině a je otázkou, jestli žalobce rozuměl, co je ve smlouvách uvedeno. S ohledem na okolnosti případu je podle žalobce uložení správního vyhoštění v tomto ohledu nepřiměřeným zásahem. Podle žalobce měl žalovaný zvážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro jeho život a možnost cestovat po území společenství v budoucnu a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a co možná nejméně zasahuje do práv postižené osoby. Žalovaný měl i jiné možnosti řešení a měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky, případně jinou formu ukončení, neboť má platné pobytové oprávnění pro území Polska. V případě umožnění dobrovolného opuštění území ČR, případně i uložení povinnosti k opuštění území, by žalobce mohl dále pobývat na území Polska a zde konzumovat povolení k pobytu, které mu bylo vydáno. Za současné situace však žalobce s ohledem na uložené správní

vyhoštění a jeho rozsah přijde i o možnost pobytu na území Polska, a proto považuje správní vyhoštění za nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Je přitom bez významu, že v současné době již povolení k pobytu na území Polska nevlastní, neboť správní vyhoštění znemožňuje obstarání povolení k pobytu i v budoucnu.

7. Žalobce následně rozvedl v úvodu naznačenou námitku, že žalovaný nedostatečně zjistil stav věci. Podle žalobce zejména absentuje provedení relevantních důkazů a prověření podstatných skutečností k otázce vztahů mezi jednotlivými zainteresovanými subjekty. Uvedl, že si zakázku na území ČR nesháněl sám, nýbrž pracoval pro svého zaměstnavatele, který měl zakázku dohodnutu s jinou společností, tedy svým zadavatelem, pro kterého právě zaměstnavatel žalobce představoval subdodavatele. Objasnění vztahů jednotlivých společností a zejména nutnosti zajistit provedení díla subdodávkou by dle žalobce jistě mohlo výrazně přispět k objasnění podstatných skutečností, o kterých žalovaný pouze spekuluje. Nejednalo se o řetězení vztahů k obcházení zákona, ale o standardní obchodní vztahy, kde figuroval jako pouhý zaměstnanec jednoho ze zainteresovaných subjektů. Žalobce má za to, že správní orgány obou stupňů zcela nedostatečně zjistily stav věci, neboť nebylo zjištěno nic o okolnostech vyslání účastníka řízení na území ČR, přičemž samozřejmě že nikoliv každé vyslání na území může být vnímáno jako nelegální. Bylo na místě jistě vyslechnout oprávněné osoby ze subjektů do poskytnutí služby zainteresovaných, tak, aby poskytly informace o výkonu činnosti účastníka řízení. Z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu tudíž žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné a nezákonné.
8. Žalobce rovněž namítl, že neměl prakticky možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména tedy, že mu nebylo umožněno se vyjádřit k přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž v tomto ohledu žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost zásahu rozhodnutím o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Podle žalobce se orgán I. stupně ve svém rozhodnutí prakticky nijak nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Orgán I. stupně pouze vyjmenoval zvažované okolnosti, aniž by blíže zdůvodnil jejich vztah k uloženému rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom v případě vyhoštění žalobce z území republiky je prakticky nemyslitelný návrat do republiky, neboť s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů, je prakticky vyloučené, že by byl žalobci umožněn pobyt na jejím území. Pokud jde o zásah do soukromého života, je nutno konstatovat, že správní orgány v podstatě nepřihlíží k negativnímu zásahu, který bude mít vliv na jeho život. Je však potvrzeno i soudní praxí, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit, respektive, že tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom právě tento argument používá žalovaný ke zdůvodnění přiměřenosti daného rozhodnutí, tedy že na území domovského státu žijí rodiče a žalobce se tedy má kam vrátit. Podle žalobce žalovaný v podstatě neprovedl hodnocení žádné, a proto je na jeho rozhodnutí nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, o které se takové rozhodnutí opírá. Žalobce rovněž k otázce přiměřenosti rozhodnutí namítl, že není nijak hodnocen fakt, že má povolen legální pobyt na území Polska. Vyhoštění z území EU zcela jistě bude mít neblahý dopad na pobytové oprávnění účastníka řízení na území Polska a tato

skutečnost by měla být brána v potaz právě při zkoumání otázky přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

9. Žalobce dále namítl, že žalovaný zcela nedostatečně posoudil otázku možnosti vycestování účastníka řízení, zejména nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil, zda by mu v případě vrácení do státu, jehož je státním občanem, hrozilo nebezpečí vážné újmy. Z provedeného posouzení mu není zřejmé, jak žalovaný ke svým závěrům dospěl, neboť podklady, na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny, ve spise zcela absentují. Posouzení této otázky je tedy provedeno způsobem, který nedává žalobci vůbec žádnou možnost reagovat na důvody, pro které je konstatován závěr o bezpečném návratu do země původu a rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Žalobce k posouzení hrozby vážné újmy poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, které se sice vztahují k azylovému řízení, avšak vážná újma je zde definována totožně, a to tak, že *„pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: (1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; 2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; (3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí“*. Dle názoru vyjádřeného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, přitom platí, že *„[p]ovinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí“, že bude takovému zacházení vystaven“*. Žalobce k tomu dodal, že má zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt, což se však žalovaný nesnažil v průběhu řízení nijak zjišťovat.
10. Žalobce závěrem namítl, že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Ačkoliv žalovaný konstatoval, že vyhoštění je uloženo při samé spodní hranici, nelze brát takové konstatování za dostatečné, neboť stále se jedná o velice dlouhou dobu, přičemž správní vyhoštění ve výměře 1 roku není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobce. V daném případě se jedná o několik dní údajné nelegální práce, přičemž žalobce je trestně-právně zachovalý, bez jediného přestupku, vždy pobývajíc na základě řádného povolení k pobytu, a není tudíž zřejmé, co vedlo k uložení správního vyhoštění v délce, v jaké bylo vyměřeno.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že k uvedeným námitkám odkazuje na napadené rozhodnutí, rozhodnutí orgánu I. stupně a shromážděný spisový materiál. Dodal, že nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.
12. K jednání soudu konanému dne 30. 1. 2018 se dostavil zástupce žalobce, který sdělil, že byl kolegou informován, že žalobce vycestoval na Ukrajinu, přičemž jeho současný pobyt mu není znám. Doplnil, že žalobce trvá na podané žalobě, neboť má za to, že splnil veškeré podmínky pro pracovní činnost v České republice. Zdůraznil, že byl zaměstnán v Polsku, ačkoliv práci vykonával v České republice, a proto trvá na zrušení napadeného rozhodnutí, eventuálně i rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Zástupce žalovaného se z jednání soudu omluvil.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

13. Žalobce byl dne 30. 6. 2016 kontrolován během výkonu práce na stavbě poblíž objektu č. p. x v ulici V. v Kladně, kde svazoval armatury. Při kontrole žalobce předložil cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu D, Multi, vydané Polskou republikou na dobu od 18. 5. 2016 do 27. 10. 2016 (78 dní), dále pracovní smlouvu uzavřenou s polským zaměstnavatelem, včetně dodatku k této smlouvě, povolení k zaměstnání pro práci v Polsku a informaci o vyslání k výkonu práce adresovanou Úřadu práce České republiky. Povolení k zaměstnání vydané českými orgány žalobce nepředložil, nebylo zjištěno, že by byl jeho držitelem.
14. Na základě uvedeného bylo s žalobcem následujícího dne zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výslechu žalobce uvedl, že na území Evropské unie nemá žádné příbuzné, jeho rodiče, bratr, manželka i jeho děti bydlí na Ukrajině v Rovenské oblasti. Do České republiky přijel asi před měsícem, a to kvůli práci. Předtím pobýval 3 měsíce na území Polska ve W. a okolí, vázal tam armatury, za 4 měsíce si vydělal 7.500 zł, bylo to ještě na předchozí vízum, nyní má nové. Do České republiky ho vyslal polský zaměstnavatel, měl zde pracovat do konce června. Autobus ho zavezl přímo do Prahy na ubytovnu, pak začal jezdit na stavbu do Kladna, za odvoz nic neplatil. V den provedení kontroly vázal na stavbě armaturu, byla to práce na celý den. Na tomto místě pracoval asi měsíc, od pondělí do soboty, někdy i v neděli. Práci žalobce vykonával pro svého polského zaměstnavatele. Mzdu za práci odvedenou v České republice má žalobce dostat až po návratu do Polska, bude to 1.700 zł. V Kladně měl být 1 měsíc bez ohledu na to, zda práci zvládnou, nebo ne. Vedení firmy pak rozhodne, co bude dál. Žalobce jezdí vázat jen armatury, práce na zakázce v Kladně je ještě dost. Náradí si dovezli z Polska a patří polskému zaměstnavateli, stavební materiál byl na místě a pracovní oděv obdržel žalobce od D. S., neví, komu stavební materiál a oděv patří. Práci rozdělával kolega z party D. S., o evidenci docházky žalobce nic neví. Celou stavbu měla na starosti společnost M., na stavbě byl stavbyvedoucí, ten měl na starosti dozor nad kvalitou práce. Pracovní smlouvu má žalobce sepsanou jen s polským zaměstnavatelem, na jejím základě má pracovat jako dělník, provádět stavební práce. Žalobce byl polským zaměstnavatelem vyslán do České republiky poprvé, vyplácí ho polský zaměstnavatel jednou měsíčně v hotovosti, přepravu a ubytování hradí polský zaměstnavatel.
15. Žalobce předložil smlouvu o provedení práce v českém a polském jazyce podepsanou dne 19. 12. 2015. Ve smlouvě je uvedena adresa bydliště žalobce K., Praha 9. Žalobce se zavázal provádět stavební práce na objektech firmy na území Polské republiky s tím, že se povoluje jejich provádění i za hranicemi státu. Doba provádění prací byla sjednána od 19. 12. 2015 do 19. 12. 2017, měsíční odměna pak ve výši 1.700 zł. Podle dodatku k pracovní smlouvě ze dne 20. 1. 2016 byl žalobce vyslán polským zaměstnavatelem na služební cestu do České republiky na pracoviště české společnosti za účelem provedení stavební práce za dosavadních podmínek ve smlouvě, tj. 1.700 zł brutto, ke změně pracovní smlouvy došlo ke dni 20. 1. 2016. Dne 15. 4. 2016 zaslala česká společnost Úřadu práce České republiky informaci o vyslání žalobce jakožto zaměstnance polského zaměstnavatele k výkonu práce na základě smlouvy jako dělníka v oblasti výstavby do Kladna, a to od 14. 4. 2016.
16. Dožádáním u Úřadu práce České republiky žalovaný zjistil, že žalobce nemá vydáno povolení k zaměstnání, byl přihlášen českou společností na informační kartě – vyslání

k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy na základě § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

17. Orgán I. stupně vyslechl jako svědka R. A., jednatele a majitele společnosti O-K s. r. o. Uvedl, že jeho společnost se zabývá prováděním staveb, konkrétně ukládkou betonářské výztuže a s tím souvisejícími pracemi (pomocné stavební práce a připravení staveniště). Pokud nemá dostatek pracovníků, obrací se na zahraniční subdodavatele, v současnosti jde o společnost P. Xp. z o. o. (dále též „polský zaměstnavatel“) a společnost V., které obě sídlí ve W. Do kontaktu s polským zaměstnavatelem se svědek dostal při plnění vlastních zakázek v Polské republice a spolupráce se osvědčila. V ulici V. v K. se staví bytový dům, společnost M. si objednala u české společnosti pokládku betonářské výztuže. S prací začala česká společnost v polovině dubna, bude trvat do konce listopadu. Česká společnost zaměstnává 10 pracovníků, má však i další zakázky, takže nestíhá obsadit vlastními zaměstnanci pracoviště v Kladně. Aby splnila termín, uzavřela s polským zaměstnavatelem smlouvu na dodání pracovní síly. Polský zaměstnavatel posílá pracovníky různě, na stavbě v Kladně jich nebylo více než 10. Jezdí do České republiky vždy na měsíc, pak se vrací do Polska. Pak pošle polský zaměstnavatel další pracovníky, možná, že ty stejné. Na stavbě v Kladně má česká společnost svého zaměstnance pana I. D. Zaměstnanci polského zaměstnavatele tam měli nějakého svého předáka, jehož prostřednictvím se jim předávaly pokyny. Odpovědnost za práci nese společnost O-K. s. r. o., která žalobce určitě nevyplácí, nejde o jejího zaměstnance. Polský zaměstnavatel vystaví české společnosti po provedení prací fakturu, kterou česká společnost zaplatí.
18. Dále R. A. předložil rámcovou smlouvu o poskytování služeb uzavřenou dne 1. 10. 2015 společností O-K. s. r. o. a P. Xp. z o. o. Předmětem smlouvy je poskytování služeb stavebních prací dle objednávky společnosti O-K. s. r. o. na celém území České republiky, zejména přípravných a pomocných prací, ukládky betonářské výztuže na stavbách české společnosti. Dle čestného prohlášení subdodavatele nastoupil žalobce na staveniště dne 21. 1. 2016. D. S., který měl žalobci dle jeho výpovědi přidělovat práci, na seznamu zaměstnanců společnosti P. Xp. z o. o. (čestného prohlášení subdodavatele) není.
19. Dne 2. 9. 2016 prostřednictvím mezinárodní spolupráce s polskými orgány žalovaný zjistil, že předmětem činnosti polského zaměstnavatele je činnost spojená s vyhledáváním pracovních příležitostí a vyhledáváním zaměstnanců. Na adrese sídla polský zaměstnavatel nesídlí, jde o sídlo virtuální. Prohlídkou personálních dokladů společnosti nebylo zjištěno, že by žalobce pro ni pracoval.
20. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo vyjmenovalo v závazném stanovisku podklady (zprávy o zemi původu), z kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z nich vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně v Rovenské oblasti, je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobce.
21. Dne 3. 10. 2016 vyrozuměl orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům

rozhodnutí může využít ve lhůtě 10 dnů. Žalobce nahlédl do spisu dne 13. 10. 2016 s tím, že se vyjádří do 7 dnů. Ve věci se však nevyjádřil.

22. Orgán I. stupně vydal dne 4. 11. 2016 rozhodnutí čj. KRPS-228871-39/ČJ-2016-010023-SV, kterým uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 6 měsíců. Orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že z informací shromážděných v průběhu řízení plyne, že polský zaměstnavatel funguje na bázi pracovní agentury zprostředkovávající práci jednotlivým osobám u dalších subjektů mimo Polsko. Polský zaměstnavatel neplní svůj závazek vůči odběrateli, ale skrytě prodává pracovní síly prostřednictvím dalšího subjektu. Řetězením smluv o poskytování služeb byl ztracen charakter přímého vyslání k provedení konkrétního úkonu. V daném případě naplnil žalobce ve vztahu k české společnosti znaky závislé práce, žalobce prováděl práce na základě pokynů české společnosti a na její odpovědnost, jen odměna mu měla být vyplácena polským zaměstnavatelem. Nebyl naplněn charakteristický rys vyslání, a to že zaměstnanec plní své úkoly pod dohledem podniku, který jej využívá. Stavební práce jsou svojí podstatou fakticky dlouhodobý závazek, což dokládají i předložené dokumenty společnosti, např. v dodatku ke smlouvě o provedení práce není stanovena konkrétní doba, po kterou má být žalobce vyslán za účelem provedení stavebních prací na území České republiky. Bylo prokázáno, že poskytování služeb je ve skutečnosti poskytováním pracovní síly, na což se volný pohyb pracovníků nevztahuje. Poskytnutí služby spočívající ve vyslání pracovníka (žalobce) bylo využito s cílem obejít vnitrostátní právní předpisy týkající se zaměstnávání státních příslušníků třetích zemí. K přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vydáním rozhodnutí o vyhoštění orgán I. stupně uvedl, že žalobce přijel do České republiky za prací a pobýval zde necelý jeden měsíc. Jeho rodina a další příbuzní bydlí na Ukrajině, žalobce nemá na území Evropské unie žádné příbuzné. Na území České republiky nesdílí společnou domácnost s žádnou osobou, není zde odkázán na trvalou pomoc druhé osoby. Žalobce netrpí žádným závažným onemocněním, je zdravý. Ve volném čase komunikuje se svojí rodinou na Ukrajině prostřednictvím internetu, na území České republiky nemá žádný majetek, závazky ani pohledávky. Žalobci byl stanoven zákaz vstupu na území Evropské unie na dobu 6 měsíců, tedy na spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, a to vzhledem k tomu, že nelegální práci vykonával po dobu 1 měsíce, jde o první porušení právních norem České republiky a spolupracoval se správním orgánem.
23. Proti rozhodnutí orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil shodné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Žalobce v průběhu odvolacího řízení žádné důkazní návrhy nevnesl. Žalovaný požádal ministerstvo o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 27. 10. 2016, ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 3. 5. 2017 závazné stanovisko ministerstva potvrdil. Zdůraznil, že Rovenská oblast, kde žalobce před odjezdem z vlasti žil a kam se může vrátit ke svým rodičům a manželce, je značně vzdálena od míst bojů separatistických skupin s vládními vojsky, žalobce není v místě svého bydliště ohrožen na zdraví, či dokonce na životě v důsledku ozbrojených střetů probíhajících na východě země. Běžný život v místě bydliště žalobce probíhá v mezích normálu, jsou zajišťovány potřebné veřejné služby a také činnost státních orgánů.

24. Zástupce žalobce byl dne 10. 5. 2017 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, byla mu poskytnuta lhůta 5 dnů pro vyjádření se k podkladům. Žalobce tohoto práva nevyužil. Žalovaný následně dne 11. 7. 2017 vydal rozhodnutí o odvolání.
25. Žalobce napadl toto rozhodnutí žalovaného žalobou u zdejšího soudu, který rozsudkem ze dne 7. 9. 2017, č. j. 44 A 32/2017-24 napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo vnitřně rozporné, a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
26. Žalovaný doplnil podklady pro své rozhodnutí o zprávu Národního inspektorátu práce Polské republiky ze dne 2. 11. 2017, podle které je orgánem oprávněným jednat za společnost P. Xp. z o. o. představenstvo, jehož předsedou je P. G. a jedinou další členkou L. K. Společnost je od 4. 11. 2015 registrována jako agentura práce a má certifikát vydaný starostou D. oblasti. Vyrozměním ze dne 17. 10. 2017, č. j. CPR-29461-20/ČJ-2016-930310-V237, žalovaný žalobce poučil, že má možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, čehož žalobce využil podáním mylně datovaným 23. 10. 2016. Žalovaný na to dne 30. 11. 2017 vydal napadené rozhodnutí.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

27. Podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), „[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie“.
28. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval“.
29. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz. § 75 s. ř. s.).
30. Soud předně konstatuje, že žalobce v celé žalobě používá termín „správní orgán“, aniž by vymezil, zda tímto termínem označuje orgán I. stupně nebo žalovaného. Vodítkem v tomto směru není ani v úvodu žaloby zavedené označování orgánu I. stupně „prvoinstanční orgán“, neboť se žalobce v podané žalobě tohoto označení nedrží. Soud přes tuto terminologickou nedisciplinovanost žalobce pod pojmem správní orgán rozumí žalovaného, neboť proti jeho rozhodnutí žaloba směřuje. Nedůsledně je rovněž označován žalobce, a to rovněž jako „účastník řízení“. V tomto ohledu však nemá soud pochyby o výkladu, neboť v řízení předcházejícím soudnímu přezkumu byl účastníkem řízení pouze žalobce. Soud ovšem tato pochybení žalobce při formální úpravě žaloby považuje za zbytečné, neboť s vynaložením malého úsilí by podaná žaloba mohla být výrazně přehlednější a srozumitelnější.

31. Soud dále v souvislosti s úvodní námitkou žalobce přikročil k posouzení, zda se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyvaroval pochybení, která mu byla vytčena zdejším soudem v rozsudku, jímž bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Soud v tomto ohledu konstatuje, že důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí byla vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný na jednu stranu dovodil, že žalobce konal práci pro polského zaměstnavatele, přičemž zároveň uzavřel, že se v případě žalobce nejedná o poskytnutí služby ve smyslu směrnice o službách a zákona o volném pohybu služeb, nýbrž o pronájem žalobce jako pracovní síly. Soud nyní takové rozpory v odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal. Žalovaný dospěl k závěru, že zaměstnavatel žalobce poskytl žalobce české společnosti jako agenturního zaměstnance, přičemž na agentury práce se nevztahuje směrnice o službách a zákon o volném pohybu služeb, nýbrž se na ně plně vztahuje povinnost mít k výkonu práce na území České republiky povolení podle § 89 zákona o zaměstnanosti. Soud tedy neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti, a námitka žalobce tedy není důvodná.
32. Těžištěm podané žaloby ale nebyla námitka nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí, ale jeho nesprávnost a nedostatečné odůvodnění. Žalobce k tomu uvedl, že měl veškeré doklady řádně vyřízené, na území ČR byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, kde, ačkoliv u jiné firmy, tak stále pracoval pro svého polského zaměstnavatele, který mu rovněž poskytoval mzdu. O tom ostatně svědčí, že polský zaměstnavatel prostřednictvím svého zmocněnce D. S. kontroloval na území ČR výkon činnosti žalobce, že byl nástup ohlášen úřadu práce a že svědek A. ve výpovědi potvrdil, že na místě byli přítomni předáci polské společnosti, kteří kontrolovali činnost ukrajinských pracovníků polské společnosti. Podle žalobce však žalovaný i orgán I. stupně nedostatečně zjistily stav věci, neboť nebylo zjištěno nic o okolnostech vyslání žalobce na území ČR, přičemž samozřejmě nikoliv každé vyslání na území může být vnímáno jako nelegální. Podle žalobce tedy bylo na místě vyslechnout oprávněné osoby subjektů do poskytnutí služby zainteresovaných, tak, aby poskytly informace o výkonu činnosti účastníka řízení.
33. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že skutečným obsahem simulovaného poskytnutí služby na základě subdodavatelské smlouvy uzavřené mezi společnostmi O-K. s. r. o. a P. Xp. z o. o. bylo poskytnutí žalobce jako pracovní síly společnosti O-K. s. r. o. k plnění zakázky společnosti M. Žalovaný svůj závěr založil na obsahu smluv a především výpovědi jednatele a majitele společnosti O-K. s. r. o., pana R. A., který uvedl, že z důvodu stíhání termínů sjednaných zakázek uzavřel s polským zaměstnavatelem smlouvu na dodání pracovní síly, že polský zaměstnavatel mu posílá pracovníky opakovaně, vždy na dobu jednoho měsíce, že pro něj není podstatné, co to bude za pracovníky, protože důležitý je pouze jejich počet umožňující stihnout dokončení sjednané zakázky v domluveném termínu. Soud k tomu doplňuje, že výpověď pana R. A. je pro posouzení skutečného charakteru žalobcem vykonávané práce na území České republiky skutečně klíčová. Nad rámec argumentace žalovaného lze z jeho výpovědi dále zjistit, že pan A. k otázce na druh žalobcem vykonávané práce, úkolování žalobce a nesení odpovědnosti za jeho práci sdělil, že má na stavbě svého zaměstnance (I. D.) a zaměstnanci z P. měli svého předáka, prostřednictvím kterého se předávaly pokyny jim. Také doplnil, že odpovědnost za provedené práce (pozn. soudu: společnosti M.) nese on a v případě pochybení poskytnutých zaměstnanců by situaci řešil se společností P. Xp. z o. o. Jednatel společnosti O-K. s. r. o. tím potvrdil, že

žalobce a další zaměstnance společnosti P. Xp. z o. o. úkoloval jeho zaměstnanec, přičemž ve vztahu k zaměstnancům společnosti P. Xp. z o. o. tak činil prostřednictvím polského předáka, a odpovědnost za jejich práci nesla společnost O.-K. s. r. o. K tomu soud doplňuje, že podle výpovědi žalobce mu byla práce přidělována „partákem“ D. S., který jej zároveň na stavbu dopravoval, avšak taková osoba není na seznamu zaměstnanců společnosti P. Xp. z o. o., který je součástí správního spisu. Nadto pan A. ve výpovědi neuvedl, že D. S. kontroloval práci žalobce, jak žalobce tvrdil v podané žalobě, nýbrž uvedl, že jeho osobním prostřednictvím byly předávány žalobci pokyny. Uvedená zjištění podporuje a doplňuje zpráva z kontrolního šetření Národního inspektorátu práce Polské republiky, která byla žalovaným doplněna mezi podklady rozhodnutí po zrušení původního rozhodnutí žalovaného zdejším soudem. Ve zprávě je uvedeno, že společnost P. Xp. z o. o. (pozn. soudu: která je dle dosavadních zjištění žalovaného v Polsku registrována jako agentura práce) na adrese svého sídla nemá žádnou kancelář, v Polsku nevykonává práci žádný z jejích zaměstnanců a členové představenstva trvale sídlí v České republice.

34. Z uvedených skutečností je zřejmé, že v předmětné věci se nejednalo o postoupení části zakázky společnosti P. Xp. z o. o., nýbrž o agenturní zaměstnávání, protože žalobce byl jako zaměstnanec agentury práce poskytnut k plnění pracovních úkolů společnosti O. - K. s. r. o. jako uživateli, na základě jehož pokynů práci na jeho odpovědnost vykonával, přičemž zaměstnavatelem žalobce zůstala společnost P. Sp. z o. o., která žalobci vyplácela mzdu. K tomu soud konstatuje, že povolení přeshraničního poskytování služeb v oblasti zprostředkování zaměstnání (v rozsahu příležitostném a dočasném) neznamená, že by v jeho rámci bylo možné realizovat přeshraniční pronájem pracovní síly. V rámci tohoto oprávnění může agentura práce usazená v jiném členském státě působit na území České republiky za účelem vyhledávání zaměstnanců pro své klienty, vyhledávání pracovních míst pro své klienty, poskytování odborného poradenství, nebo dokonce i zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele. To totiž samo o sobě není spojeno s přeshraničním pohybem pracovních sil (polská agentura může zaměstnat zaměstnance zdržující se na území České republiky v souladu s českými právními předpisy a přidělit je k výkonu práce k zaměstnavateli na území České republiky), resp. i takový přeshraniční pohyb pracovních sil je možný, ovšem v rámci běžného režimu vyžadujícího pro zaměstnance z třetích států pracovní povolení podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Jinými slovy řečeno, zmíněné ustanovení umožňuje činnost agentur práce z jiných členských států EU bez jinak vyžadované registrace, ovšem nereguluje oprávnění zahraničních pracovníků, kteří jsou držiteli pracovního povolení v jiném členském státě a jsou zaměstnanci agentury práce, vykonávat práci na území České republiky. Subjektem této právní normy nejsou cizinci-zaměstnanci, nýbrž podnikatelé poskytující služby zprostředkování zaměstnání.
35. Soud tedy uzavřel, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat práci u společnosti O.- K. s. r. o. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017-13). Námitka žalobce, že nebyl dán důvod k vedení řízení, natož k rozhodnutí o vyhoštění, tedy není důvodná.

36. Soud dále doplnil, že není rozhodné, zda žalobce věděl o tom, že potřeboval pro výkon práce na území ČR povolení k zaměstnání, resp. zda byl svým zaměstnavatelem utvrzován v tom, že může na území ČR vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, čj. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že *„[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost naříditi cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určité v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“*
37. Také zdejší soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2017, č. j. 44 A 25/2017-17, uvedl, že důsledky skutečnosti, že žalobce vykonával na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Pracovněprávní vztah existující mezi žalobcem a jeho polským zaměstnavatelem, jenž vznik protiprávního stavu vyvolal uzavřením smlouvy s českým zaměstnavatelem (dočasné přidělení k českému zaměstnavateli do České republiky) a udělením dispozic žalobci, v jejichž důsledku porušil zákon o pobytu cizinců, neposkytuje žalobci „imunitu“ ve vztahu k odpovědnosti za vlastní protiprávní jednání a následkům z toho plynoucím. Žalobce, ač v zaměstnaneckém poměru a neznalý českého práva, je osobně odpovědný za to, aby vykonával závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy, především zákonem o zaměstnanosti. Námitka je nedůvodná.
38. Žalobce dále namítl, že žalovaný a orgán I. stupně se neměli uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měli preferovat smírnou cestu a umožnit žalobci vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měl v té době platné polské vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce a rozhodování orgánu I. stupně platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování žalovaného již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinci po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie (viz § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace [SIS II]), a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující

dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, je nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, ze Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky, a soud tedy neshledal námitku důvodnou.

39. Soud dále nepřisvědčil tvrzení žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohl žalobce vyjádřit jednak v rámci správního řízení před zrušením předcházejícího rozhodnutí žalovaného zdejšího soudem (jak plyne z rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 7. 2017, č. j. 44 A 25/2017-17), přičemž žalobce byl již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Mimo to byl žalobce žalovaným vyrozuměn ze dne 17. 10. 2017, č. j. CPR-29461-20/ČJ-2016-930310-V237, poučen, že má možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, čehož žalobce využil a podáním mylně datovaným 23. 10. 2016 svého práva na vyjádření využil. Námitka žalobce tedy není důvodná.
40. Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobce, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a své závěry nedostatečně odůvodnily, neboť nezohlednily konkrétní situaci žalobce. Soud konstatuje, že správní orgány své povinnosti stanovené v ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců beze zbytku dostaly, neboť před rozhodnutím o správním vyhoštění zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, co byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení vykonával závislou práci a během platnosti původního víza porušil pobytový režim, když bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie a vzhledem k tomu, že nebyly zjištěny žádné rodinné ani soukromé vazby žalobce na území ČR, kde se zdržoval necelý měsíc před zadržením orgány policie, žalovaný postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikoval § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Vyhoštění žalobce nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho života, ani s ohledem na to, že mu v důsledku stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu, protože správní orgány žalobci uložily správní vyhoštění pouze v minimální délce 6 měsíců. Námitka tedy není důvodná.
41. Pokud jde o posouzení otázky existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), neshledal soud v tomto ohledu žádné pochybení. Soud v této souvislosti vycházel ze závěrů zdejšího soudu v rozsudku ze dne 24. 7. 2017, č. j. 44 A 25/2017-17, že „[s]právní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci

odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobce nicméně bydlí na území Poltavské oblasti, kde je bezpečnostní situace poklidná. Závazná stanoviska vychází ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z nich skutečně vyplývá, že v Poltavské oblasti nejsou zaznamenávány žádné bezpečnostní incidenty, situace zde je poklidná (viz informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 24. 11. 2016 s názvem Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby). Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohl utrpět zranění nebo být usmrcen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 9. 12. 2016 o stavu lidských práv na Ukrajině; shodně viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 44 A 32/2014 – 17). V citovaném rozsudku je sice řešena bezpečnostní situace v Poltavské oblasti, ale vyjádření Ministerstva vnitra se vztahuje i na oblast Zakarpatskou, která leží na západě Ukrajiny a kde je situace podle Ministerstva vnitra natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobce. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.

42. Závěrem žalobce napadl nepřezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v části, kterou byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie v délce 6 měsíců. Především soud uvádí, že délka doby nebyla stanovena na jeden rok, jak zástupce žalobce v žalobě uvádí (jak ostatně již soud uvedl k totožné námitce žalobce v rozsudku ze dne 7. 9. 2017, č. j. 44 A 32/2017-24), ale pouze na dobu 6 měsíců. Soud nesouhlasí s názorem zástupce žalobce, že délka doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie není řádně odůvodněna. Žalovaný a orgán I. stupně přihlídl k okolnostem případu, zejména k délce trvání porušení zákona žalobcem, dosavadní bezúhonnosti žalobce a jeho spolupráci se správními orgány, a rozhodli se uložit opatření při spodní hranici možného zákonného rozpětí, jehož horní hranice činí 5 let. Nebyl-li by žalobce trestněprávně zachovalý, jak zdůrazňuje v žalobě, nepochybně by doba zákazu vstupu na území byla stanovena ve větším rozsahu. Námitka není důvodná.
43. Soud výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu pro nedůvodnost zamítl.
44. Soud výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2018

Olga Stránská v. r.
soudkyně